

is al een paar dagen niet in het eetlokaal geweest. Nu weet ik waarom.'

'Waarom wil jij een trol spreken? Moet er iets zwaars verzet worden?'

Rune schudde zijn hoofd. Hij wilde Taimte wel vertellen dat ze naar Irem wilden afreizen om het zwarte kristal op te halen, maar iets in de toon van Taimtes stem hield hem tegen. Taimte keek een beetje laatdunkend en er klonk wat afkeer in zijn stem, toen Rune uitsprak dat hij Keister zocht. Het was misschien beter om niet te vertellen waarom hij Keister wilde spreken.

'Ik wilde wat meer over Irem weten, dat is alles. Het kan wel wachten. Het was alleen maar nieuwsgierigheid.'

'Er valt over Irem en het trollenvolk weinig te weten. Ze zijn groot, dom en koppig. Met dwergen valt nog te praten, maar trollen... Ze grommen wat en eten steen en modder. Meer doen ze niet.'

Rune haalde zijn schouders op en ging staan. Hij wist genoeg. Nadenkend liep hij terug naar de keuken, waar hij Kiprich en tante Margali vond. Hij ging naast tante Magali zitten, terwijl Kiprich hem een kop soep voorzette.

'Wij vertrekken morgen naar Morrigan. Kunnen wij een boodschap aan iemand overbrengen?'

Hij zag hoe Kiprich plotseling verschrikt opkeek. Tante Margali keek nadenkend. Ze aarzelde even voor ze antwoord gaf.

'Mocht je de Dux Maga en de Dux Magus tegenkomen, doe ze dan maar de groeten en zeg dat het goed met mij gaat.'

Rune keek haar even verbaasd aan. Geen boodschap voor een familielid, maar wel voor de leiders van het volk. Hij haalde inwendig zijn schouders op en keek vragend naar Kiprich. Die keek wat verlegen van hem weg en schudde ontkennend zijn hoofd.

'Ik zou niet weten aan wie. Mijn familie woont voor het grootste deel in Emrys. Ik heb geen vrienden of bekenden in Morrigan.'

'Goed dan. Dan ga ik weer terug naar de boerderij.'

‘Wacht nog even, Rune. We horen hier geruchten over twee dwergen die de kristallen moeten gaan bezielen. Is het waar dat dat om Bili en Korin gaat?’

‘Dat klopt, tante Margali. Grootvader probeert het tegen te houden. Er zijn twee dwergen die hem daarbij helpen. Herve, een legata en Kesla, een vroedvrouw.’

‘Als je nog meer hulp nodig hebt, probeer dan Izmar te spreken te krijgen. Hij is een mond van de bovenwereld. Zeg hem dat je uit naam van Margali de heks spreekt. Hij kent mij en is mij nog wat verschuldigt. Zeg hem dat Margali vraagt om zijn somma in te lossen. Gebruik precies deze woorden. Margali vraagt hem om zijn somma in te lossen. Niet vergeten.’

Rune knikte en stond op. Het was bijna middag en hij wist zeker dat tante Lucy en oom Dolf de lunch al klaar hadden staan.

Na het fietsritje terug naar de boerderij, liep hij de keuken in. Hij had gelijk. Terwijl Terry in geuren en kleuren aan het vertellen was over de ontmoeting met de vampierkoningin, had tante Lucy de lunch klaargezet. Tijdens de lunch bleef Terry vertellen, waarbij Rune haar af en toe aanvulde. Tante Lucy en oom Dolf keken hen vol verbazing aan. Tante Lucy wendde zich tot Rune.

‘Rune, weet je wel zeker dat het niet gevaarlijk is? Wat ik nu allemaal hoor. Een vampierkoningin, weerwolven, de brand. Het klinkt allemaal heel gevaarlijk.’

‘Het valt wel mee, tante Lucy. Vergeet niet dat Zach ook een weerwolf is. En de vampierkoningin was eigenlijk best aardig. Echt een koningin. Bovendien was grootvader erbij. Er kon ons niets gebeuren. We waren geen moment in gevaar.’

Tante Lucy keek nog wel wat bedenkelijk, maar ze liet het erbij. Er kwamen natuurlijk ook weerwolven en vampiers in heet eetlokaal. Ze begon er al aardig aan te wennen om om te gaan met de verschillende volkeren. Het was begrijpelijk dat het omgaan met figuren, waarvan je altijd had gedacht dat het fantasiefiguren waren, in het begin nog wat stroef verliep. Hij wenkte Terry.

‘Ga je mee? Ik wil wat spulletjes inpakken voor Bili en Korin. Ik weet niet of we het kunnen geven, maar beter mee verlegen dan om verlegen. Jij weet beter wat Bili kan gebruiken dan ik. En daarna wil ik Zach zoeken en TV gaan kijken, tot ik een poort voor Fijonna moet maken.’

Terry knikte en sprong overeind. Met zijn tweeën liepen ze naar de grote schuur waar Bili en Korin hun huis hadden gebouwd. Ze bleven even stil staan in de deuropening en keken de ruimte rond. De keurig opgeruimde werkplaats van Korin met een verzameling kleine houten dierfiguurtjes, toekomstig speelgoed voor zijn kinderen, miste de gebruikelijke bedrijvigheid van de dwerg. De keuken waar Bili altijd iets lekkers maakte, was ook al koud en verlaten. Rune pakte een kleine tas en schoof de houten beestjes erin, samen met nog wat onbewerkte blokjes hout en wat gereedschap. Terry pakte een tweede tas en wat onafgemaakt naaiwerk. Er lagen kleertjes klaar voor de babies en geborduurde lakentjes en dekentjes. Terry maakte er een dik pakket van. Ze pakten zoveel mogelijk in van alles, waarvan ze dachten dat Bili en Korin het nodig konden hebben. Al snel stonden er twee flinke pakketten naast elkaar. Terry keek naar Rune.

‘En wat nu?’

‘Ik open een poort naar Kesla. Zij weet misschien een manier om alles bij Bili en Korin te krijgen. Wij kunnen ons beter niet in Dwarka laten zien tot het echt nodig is.’

Terry knikte en greep het lichtste pakket. Ze wachte tot Rune een poort had geritst naar de woongrot van Kesla en stapte erdoor. Rune greep het tweede pakket en volgde haar. Kesla stond midden in haar grot verbaasd te kijken, tot ze Rune en Terry herkende. Opgelucht pakte ze de pakketten aan en wees naar een zitplaats. Ze keek naar de twee pakketten.

‘Wat is dit allemaal? Wat komen jullie doen?’

‘We hebben wat spulletjes voor Bili en Korin ingepakt. Alles waarvan we dachten dat ze het wel konden gebruiken. Misschien kunt u ervoor zorgen dat ze het krijgen? Het zijn voornamelijk schone kleren en wat spulletjes voor de babies. Niets bijzonders.’

Ze keek hen verbaasd aan.

‘Dat hebben jullie gedaan voor Bili en Korin? Waarom?’

‘Het zijn onze vrienden. Is het niet goed? We willen alleen maar helpen.’

‘Ja, ja, natuurlijk is het goed. Het is alleen maar dat ik niet gewend ben dat... Wel, dwergen hebben geen vrienden buiten ons eigen volk. Dat is... ongebruikelijk.’

Er klonken stemmen buiten de grot. Kesla schrok op.

‘Er komt iemand aan. Jullie moeten gaan. Het is niet goed als jullie met mij gezien worden. Ga nu, snel. Ik zorg ervoor dat de spullen bij Bili en Korin komen. Snel.’

Rune was al begonnen met het ritsen van de runen. De poort opende en Kesla duwde ze er bijna doorheen. Voor de poort weer sloot, ving Rune nog net een glimp op van twee dwergen welke de grot inkwamen en Kesla hartelijk begroetten.

Terry begon te lachen.

‘Dat was kort maar krachtig. Misschien kun je volgende keer beter eerst even een kijkgaatje maken, om te zien of de kust veilig is.’

‘Ik denk dat je gelijk hebt. Kom op. We gaan Zach zoeken en dan is het, denk ik, tijd om de poort naar Fijonna te maken.’

Zach was snel gevonden, aangezien hij net het bos uit kwam lopen, toen ze de schuur uitliepen.

Rune keek op zijn horloge en begon de runen voor de poort naar de tuin van Fijonna's te ritsen. Fijonna was er nog niet en dus hield hij de poort op een kiertje open tot hij haar zag aankomen. Rune hoorde hoe iemand haar naam riep, maar ze liep snel door zonder te reageren. Hij verbreedde de poort. Ze stapte, nee, ze sprong bijna door de poort. Terry ving haar op voor ze struikelend tot stilstand kwam. Snel liet Rune de poort verdwijnen en keek vragend naar Fijonna. Die schudde haar hoofd.

‘Niets aan de hand. Mirza was weer vervelend. Hij bleef mij maar volgen en zeuren dat hij met mij mee wilde. Ik heb hem afgepoeierd en ben er vandoor gegaan.’

Ze knikten begrijpend. Terry wenkte.

‘Je bent nu hier en hij is in Lemuria. Kom, we gaan televisie kijken. We hebben een DVD van The Adams familie. Dan kunnen jullie zien hoeveel Morticia op de vampierkoningin lijkt.’

De rest van de middag brachten ze door met televisiekijken en luieren. Fijonna en Zach konden er niet overuit. Vooral Zach wilde weten hoe een televisie werkte en vroeg honderduit. Uiteindelijk verwees Rune hem naar oom Dolf die geduldig al zijn vragen beantwoordde. Fijonna was alleen maar verbaasd en keek vol verukking naar het beeldscherm waar Terry haar de ene na de andere aflevering liet zien.

Na het avondeten sloten ze het televisiekijken af met de eerste Harry Potterfilm. Dat was de aanleiding tot nog meer vragen, maar nu over magie en de manier waarop ordinaros daarover dachten. Zach schudde regelmatig zijn hoofd over zoveel onbegrip en Fijonna luisterde alleen maar in verbazing toe.

‘Het is zoals wij altijd zeggen. In elk verhaal zit een kern van waarheid, behalve in sprookjes, want sprookjes leven in Tir na nÖg.’

Zach keek nadenkend bij Fijonna’s woorden.

‘Nee, Fijonna, wat ze hier doen, lijkt meer op een heksenketel. Ze nemen de waarheid en voegen dan fantasie toe en een snufje verbeelding, een beetje illusie, een tikkeltje bedenkssel, een gedachte en een mijmering.’

Terry keek hem verrukt aan.

‘Dat is het, Zach. Alles bij elkaar in de ketel, dan goed roeren en je hebt een verhaal.’

‘Het recept voor een goed verhaal. Zeg, ik weet niet hoe jullie erover denken, maar ik ga naar bed. Morgenochtend gaan we naar Morrigan en ik wil vroeg vertrekken. We moeten eerst Rutger nog ophalen van de Beukenhorst en misschien weet mijn grootvader dan ook iets meer over Bili en Korin.’

De anderen gaven Rune gelijk en dus lagen ze nog geen kwartier later allemaal in bed.

De volgende morgen, na het ontbijt, maakte Rune een poort naar de Beukenhorst. Rutger stond hen al bepaakt en bezakt op te wachten. Grootvader bleek niet thuis te zijn. Hij was afgereisd naar Tirsa. Tirsa lag dichterbij Dwarka Noord en er woonden veel dwergen. Hij hoopte daar wat nieuws over Bili en Korin op te vangen.

Er was nu geen enkele reden om te blijven. Het was tijd om naar Faraoïse te gaan.

Rune opende de poort naar dezelfde plek in Faraoïse als de vorige keer. Naar het weiland naast Morrigan. Tot hun verrassing en vreugde stond de hele kudde ezels op het weiland. Op het moment dat ze door de poort stapten en zichtbaar werden, keken de ezels allemaal direct in hun richting. Ze bleven rustig staan om de dieren niet te verschrikken. Een beetje aarzelend stapten er vier ezels naar voren. Even stonden ze stil om de lucht op te snuiven. De vrienden stonden rustig te wachten. Rune, Zach, Fijonna en Terry hadden de ezels al herkend als Onyx, Grauw, Maroon en Mahonie. Onyx gooide zijn hoofd achterover en begon te balken. Dat was het sein voor de andere ezels en even later werden ze omringd door de hele kudde. Vooral Rutger werd uitgebreid besnuffeld en heen en weer geduwd. Over de hoofden van de ezels heen, zag Rune de hoeder Peepaul aan komen. Toen hij de reden van de opgewonden kudde zag, zwaaide hij vrolijk.

‘Daar zijn jullie dan eindelijk weer. We zaten met ongeduld op jullie te wachten. De Dux Maga wil jullie spreken. Ik moet jullie onmiddellijk naar haar toe brengen.’

Hij draaide zich om, terwijl hij hen wenkte. Ze keken elkaar een beetje verbaasd aan. Ze waren hier toch nog maar vijf dagen geleden geweest. Wat wilde de Dux Maga nu al van hen? Eerst moesten toch de coven bij elkaar gebracht worden? Ze had zelf gezegd dat dat wel twaalf nachten zou duren. Daar waren er nog maar acht of negen van voorbij. Met de hele kudde ezels in hun kielzog, volgden ze Peepaul. Hij ging hen voor, het dorp in. De kudde ezels bleef, luid balkend, aan de rand van de weide staan. Het was niet ver naar het midden

van het dorp. Bij een huis, dat maar iets groter was dan de omringende huizen, bleef de hoeder staan. Hij luidde een bel naast de deur. Zonder te wachten tot er werd open gedaan, duwde hij tegen de deur en ging naar binnen. Ze volgden hem een beetje beschroomd. Het leek raar om binnen te gaan voor één van de bewoners hen uitnodigde. Binnen stonden ze stil in een flinke hal. Verbaasd keken ze rond. De hal was bijna even groot als de hal van de Beukenhorst.

Fijonna zag Rune, Rutger en zelfs Terry kijken.

‘Het huis is een illusie. Binnen is het groter dan van buiten. Het is een beheksing. Probeer het maar niet te begrijpen. Daar krijg je alleen maar hoofdpijn van.’

Er was geen tijd om te reageren, want door een deur tegenover hen, kwam de Dux Maga al naar hen toe. Ze begroette hen met een verheugd gezicht en twee uitgestrekte armen.

‘Daar zijn jullie weer. Wat fijn. We hebben jullie hard nodig en ik had geen idee hoe ik jullie kon bereiken. Ik heb al een bericht gestuurd naar De Anjana, maar zij wist ook niet waar jullie waren. Kom, volg mij. Eerst zitten en wat te drinken en dan zal ik jullie vertellen waarvoor ik jullie nodig heb.’

Ze volgden haar naar een kamer met een lange eettafel waar thee en vruchtensap al klaarstonden. Ze gingen zitten en keken verwachtingsvol naar de opperheks.

Die keek hen één voor één aan, tot haar blik bleef rusten op Rutger. Rune haastte zich om Rutger voor te stellen.

‘Nog een ordinaros? Je reist in een gemêleerd gezelschap. Ik neem aan dat De Anjana daar een goede reden voor heeft. Zij doet niets voor niets.’

Rune vond het beter om daar geen antwoord op te geven.

Rutger was er spontaan bijgekomen. Niemand had De Anjana gevraagd of dat goed was. Het was gewoon gebeurd.

De Dux Maga keek nu bezorgd.

‘Ik heb De Anjana niet zomaar een verzoek gestuurd. Jullie zijn er door haar op uitgestuurd om de kristallen van het instrumentalis te verzamelen. Ik heb jullie vorige keer al verteld dat ons kristal wordt bewaard door een aangewezen